

ויקח קרח

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

טו"א ויקח קרח ...

וְתַרְוָמוּ: וְאַתְּפֹלֵג קֶרַח, שְׁחַלֵּק לְמִדָּן מִצְדִּיק וְאָמַר שְׁלֵמִדָּן בְּעֵצְמוֹ הוּא מַעֲלֶה. וְזֶה שֶׁאָמַר "כִּי כָל הָעֵדָה כָּלֶם קְדוֹשִׁים", וּפְרַשׁ רַש"י: כָּלֶם שְׁמַעוּ בְּסִינֵי אֲנֹכִי וְכוּ', הֵינּוּ שֶׁאָמַר מֵאַחַר שֶׁכָּלֶם קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה וְכָלֶם שְׁמַעוּ בְּסִינֵי אֲנֹכִי עַל-כֵּן כָּל אַפִּינְ שׁוּיִן חָס וְשְׁלוֹם. וּבִזָּה פָּגַם וְחָטָא מְאֹד, כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁכָּלֶם קָבְלוּ לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּסִינֵי אֲבָל אֵינן כָּלֶם שׁוּיִן בְּקִיּוּם הַתּוֹרָה. וְעַקֵּר הַשְּׁלֵמוֹת הוּא רַק כְּפִי הַצְּדִיקוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שְׁזוּכָה כָּל אֶחָד לְקִיּוּם הַתּוֹרָה בְּשְׁלֵמוֹת, וְהִפֵּל תְּלוּי בְּקִדְשֵׁת הַבְּרִית שְׁזֶה אֵינן שׁוֹם אָדָם יוֹדַע מַה שְׁנַעֲשֶׂה עִם חֲבֵרוֹ, רַק הוּא יוֹדַע הַחֲסוּרוֹת שֶׁלוֹ אֵיךְ הוּא אוֹחוֹז בּוֹה.

עַל-כֵּן בּוֹדָאֵי רַאיוּ לוֹ לְהִתְבַּטֵּל נֶגֶד הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה שְׁרוּאִים עִצֵּם נִפְלְאוֹת קִדְשׁוֹ עַל-יְדֵי נִפְלְאוֹת הַתּוֹרָה שְׁגִלָּה לָנוּ וְלִסְמַךְ עַל דְּבָרָיו שְׁבוֹדָאֵי יוֹדַע לָמִי לַתָּה הַגִּדְלָה כְּרַאיוּ לוֹ, בְּפִרְט מֹשֶׁה רַבְּנוּ בְּעֵצְמוֹ שֶׁעֲשֶׂה הַכֹּל עַל-פִּי הַדְּבָר.

וְקֶרַח עַל-יְדֵי גֵאוֹתוֹ

חֵלֵק עָלָיו וְהִתְפָּאֵר בְּחִכְמָתוֹ וְלִמְדוֹ וְזָן קַל וְחָמַר שֶׁל שֶׁקֶר, וְגִלָּה פְּנִיָּם בְּתוֹרָה שְׁלֵא כְּהִלְכָה וְאָמַר: וּמַה טְלִית שֶׁל מִיִן אַחַר חוּט שֶׁל תְּכַלֵּת פּוֹטְרָה וְכוּ'. וְכֵן בֵּית מֵלֵא סִפְרִים אִם חָיֵב בְּמוֹזָזָה וְכוּ' (תְּנַחֲמוּמָא קֶרַח ב.). כִּי כְּשֶׁאֵינן בּוֹ אֲמוּנָה, וּמְפִרִיד לְמוֹד הַתּוֹרָה

מִהַצְּדִיק, בּוֹדָאֵי יוֹכֵל לְצַאת לְגַמְרֵי מִהֲדַת לְגִלוֹת פְּנִיָּם בְּתוֹרָה שְׁלֵא כְּהִלְכָה, כְּמוֹ קֶרַח שְׁחַלֵּק עַל מֹשֶׁה עַל-יְדֵי זֶה, וְאַחַר שֶׁקִּצֵּץ בְּנִטְיֵעוֹת עַל-יְדֵי זֶה.

עַל-כֵּן חֵלֵק קֶרַח עַל הַפְּהֶנֶה, כִּי הִכְהֵן הוּא בְּחִינַת הָרַב הָאֵמֶת, בְּחִינַת (מְלֹאכֵי ב, ז): כִּי שִׁפְתֵי כְהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה וְכוּ' - אִם הָרַב דּוֹמֵה לְמֵלֶאךָ ה' צְבָאוֹת וְכוּ', כִּי כְהֵן בְּחִינַת חֲסֵד בְּחִינַת אֲבִרָה, הֵינּוּ בְּחִינַת אֲהָבָה וְהַשְׁתוֹקֵקוֹת וְכִסּוּפִין דְּקִדְשָׁה שְׁזוּכִין עַל-יְדֵי הָרַב הַזֶּה שְׁדוּמָה לְמֵלֶאךָ ה' צְבָאוֹת וְכוּ'. וְקֶרַח שְׁפָגַם בּוֹה וְרָצָה לְחַלֵּק לְמִדָּן מִצְדִּיק כְּנ"ל, עַל-כֵּן חֵלֵק עַל הַפְּהֶנֶה. (הַלְכוֹת הוֹרָאָה ה', אוֹת ח')

טו"ב ויאבדו מתוך הקהל

הַרְבֵּה הַרְבֵּה אֲנָשִׁים נֶאֱבָדוּ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת עַל יְדֵי שְׁאוּחֹזִים בְּמַחְלֶקֶת עַל

השבת

רבי נחמן

אמרים

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* כוכבי אור *

עַשׂ הַמַּעֲשֶׂה שֶׁסִּפֵּר רַבְּנוּ ז"ל - שְׁבוּמָן הַבֶּעַל שֶׁם טוֹב ז"ל הָיָה מִגֵּן (כְּלַעְזוֹמֵר) אֶחָד שֶׁהָיָה עוֹר, וְהָיָה מִגֵּן עַל הַחֲתוּנוֹת וְזֶה הָיָה פְּרִנְסָתוֹ, וְאַחַר פְּטִירָתוֹ נִתְּוָדַע שֶׁלֹּא הָיָה עוֹר כָּלֵל וְהָיָה לוֹ עֵינָיִם טוֹבוֹת, וְרַק כְּדֵי שְׁלֵא יִסְתַּבֵּל בְּנָשִׁים עֲשֶׂה עֵצְמוֹ כֵּל יָמֵי חַיָּיו כְּעוֹר וְכָל הָעוֹלָם חֲשִׁבּוֹהוּ לְעוֹר.

עַשׂ וְעוֹד, הָיָה אִישׁ אֶחָד גְּבִיר גְּדוֹל, שֶׁהָיָה קִמְצָן גְּדוֹל, שְׁלֵא נָתַן אֶפְלוֹ פְּרוֹסַת לַחֵם לְצַדִּיקָה, וְהָיָה נְבוֹהָ בְּעֵינֵי כָּלֶם בְּשִׁבְלֵי זֶה, וְהָיָה אִו אֶחָד בְּעַל צַדִּיקָה גְּדוֹל, שֶׁהָיָה מַחְזִיק כָּל הָעֲנִיִּים בְּאֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה וְכָל מַחְסוּרָם וְכוּ'.

עַשׂ וְהָנָה כְּאֲשֶׁר נִפְטַר הַגְּבִיר הַנ"ל, שְׁכָּלֶם בָּזוּ אוֹתוֹ מַחְמַת קִמְצָנוֹתוֹ.

עַשׂ וְלִמְחַרְתּוֹ, כְּשֶׁהִלְכוּ הָעֲנִיִּים לְהַבְּעַל צַדִּיקָה הַנ"ל שִׁיִּפְרִנְסֵם, וְעָנָה לָהֶם שֶׁעָכְשׁוּ אֵינן לוֹ מַה לְתַן לָהֶם, שֶׁהִפֵּל מַה שְׁנָתַן לָהֶם כָּל הַזָּמָן, הָיָה רַק שֶׁל זֶה הַגְּבִיר הַקִּמְצָן שְׁמַת; וְלֹא רָצָה לְהַנּוֹת מִהַכְּבוֹד שִׁתְּנּוּ לוֹ עַל נְדִיבוֹת לְבוֹ, וְשִׁיְהִיָּה הַמַּצְוָה נִקְיָה בְּלִי פְּנִיּוֹת; לָכֵן הָיָה נוֹתֵן אֶת הַצְּדָקוֹת לְאִישׁ זֶה שִׁיְחַלֵּק, וְאוֹתוֹ חֲשָׁבוּ כָּלֶם לְקִמְצָן גְּדוֹל.

עַשׂ וְעָכְשׁוּ שְׁמַת, אֵינן מִי שִׁתְּנּוּ, וְאִו יִדְעוּ כָּלֶם גְּדִלְתוֹ.

עַשׂ וְאָמַר הַבֶּעַל שֶׁם טוֹב ז"ל, שֶׁשְׁנִיָּהֶם - הַמִּגֵּן הָעוֹר הַנ"ל וְהַגְּבִיר הַקִּמְצָן הַזֶּה, שְׁנִיָּהֶם הֵם בְּמִדְרַגָּה אַחַת. וְזָכוּ לְמַה שְׁזָכוּ, אֲשֶׁרֵי לָהֶם ...

היוללות

יוסף הצדיק

ביום ג' - א' בתמוז

הַכְּשָׁרִים וְיִרְאִים אֲמַתִּיִּים, כִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ מַחְלֶקֶת, יֵשׁ שֵׁם נִיּוּצֵי קֶרַח דִּתָּן וְאֲבִירָם, כְּמוֹבָא, וּבְהֵם נֶאָמַר: "וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל". אַךְ אֶף-עַל-פִּי-כֵן סוּף כָּל סוּף עֲתִידִין גַּם הֵם לְהִתְבַּקֵּשׁ וְלְהִמָּצֵא וְלְהִתְתַּקֵּן, וְעַקֵּר תְּקוּנָם יִהְיֶה עַל-יְדֵי הָעֲבוּדָה שֶׁל אֱלוֹ הַכְּשָׁרִים בְּעֵצְמָם, שְׁחִלְקוּ עֲלֵיהֶם וְרַדְפוּ אוֹתָם, כִּי אֱלוֹ הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים וְתַמִּימֵי-דֶרֶךְ הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת ה' בְּאֵמֶת, עַקֵּר שְׁלֵמוֹת עֲבוּדָתָם הוּא מַה שְׁזוּכִין לְכִסּוּפִין טוֹבִים בְּכָל עַת, וְאֵינָם מְסַתְּפִקִים עִצְמָן בְּמִדְרַגָּתָם וְעֲבוּדָתָם, רַק אֶפְלוֹ כְּשִׁמְגִיעִין לְמַעֲלָה יִתְרָה בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הֵם נִכְסְפִין מְאֹד מְאֹד לְזוֹכוֹת לְמַעֲלָה יִתְרָה עוֹד בְּיוֹתֵר בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, וְדוֹרְשִׁים וּמְבַקְּשִׁים וּמְחַפְּשִׁים בְּכָל עַת לְזוֹכוֹת לְשְׁלֵמוֹת יוֹתֵר בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, כְּמַחְפֵּשׁ אַחַר אֲבִדְתּוֹ, וּמְתַנַּנְנִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ הַרְבֵּה עַל זֶה.

וַיְכַמוּ שְׁמִצְיָנוּ אֶצֶל יְהוָה הַמֶּלֶךְ, עַלֵי הַשְּׁלוֹם, שְׁמַעֲלָתוֹ הָיָה גְבוּהָ מְאֹד מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּסוּף תְּמַנְיָא אֶפִי סִיָּם: "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבַד בְּקֶשׁ עֲבֹדְךָ וְכוּ'". וּמִזֶּה יְכוּלִין לְהִבִּין מִרְחוּק קֶצֶת גְּדֵל מַעֲלַת קִדְשֵׁת הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים אֲמַתִּיִּים וְגֵדֵל קִדְשֵׁת הַכִּסּוּפִין דְּקִדְשָׁה שְׁלָהֶם, וּבּוֹדָאֵי הֵם פּוֹעֲלִים בְּתַפְלָתָם שְׁמַבְקְשִׁים "בְּקֶשׁ עֲבֹדְךָ" וְכוּ', וְעֲתִידִים בּוֹדָאֵי לְהִתְבַּקֵּשׁ, וּבְכַחֵם וּכְחוֹתָם יִתְבַּקְּשׁוּ וְיַעֲלוּ כָּל הָאֲבִדוֹת כָּלֶם, עַד שִׁיעֲלוּ עַל-יְהִי-יָהּ גַּם כָּל הַחוֹלְקִים עֲלֵיהֶם וְהִרְחוּקִים מֵהֶם וְיִשׁוּבוּ כָּלֶם אֲלֵיהֶם.

וְכָל זֶה מְרַמֵּז דְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁאָמְרוּ: עֲדַת קֶרַח עֲתִידָה לְהִתְבַּקֵּשׁ וְלַעֲלוֹת, כְּתִיב "וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל", וּבְדוֹד הוּא אוֹמֵר: "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אֲבַד בְּקֶשׁ עֲבֹדְךָ" מַה אֲבִדָּה שְׁנֶאֱמַר בְּדוֹד עֲתִידָה לְהִתְבַּקֵּשׁ, אֶף כֵּאֵן אֲבִדָּה הַעֲתִידָה לְהִתְבַּקֵּשׁ וְכוּ', הֵינּוּ כְּנ"ל. (הַלְכוֹת אוֹמְנִין ד', אוֹת ל"ה לְפִי אוֹצַר הִירָאָה - מַחְלוּקַת, אוֹת נ"ו)

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, סו)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

לראות באבי הנחל

= מקוה (חלק ג') =

... אחר דבר אתו פעם ממעין השילוח, ור' ישראל אמר שהוא כבר זקן וחולה, אבל עודד אותו ללכת לטבל שם. אמנם בדרך כלל היה מזהיר לא ללכת למקומות של ערבים.

פעם בערב שבת הוליכו את ר' ישראל למקוה לפני חצות, וכשנכנסו בקש לטבל קדם במקוה ולהתרחץ אחרי המקוה (אף שדרך כלל לא היה מתרחץ אחרי המקוה) והשמש סרב. ובליל שבת ר' ישראל התלונן שיש לו גרודים כי המים של המקוה לא היו נקיים, והשמש טען שהוא רצה ללכת יותר מקדם ואז המים היו נקיים, (אבל היה מוכן שהוא גער בו על שלא הסכים שהפעם יתרחץ אחרי המקוה) ומזה למדנו כמה דברים: א. איך הכל היה גלוי לפניו שידע ברוח הקדש שמי המקוה לא נקיים (כי בקש לטבל לפני הרחיצה מבלי שראה את המים, ומדבר היה במקוה פרטית עם חדר רחצה נפרד לגמרי מהמקוה). ב. שאפשר לפי הצורך להתרחץ אחרי המקוה (כמו במקרה הזה שהמים לא היו נקיים). ג. שאין רצונו ללכת יותר מדי מקדם למקוה בערב שבת. ד. שאנשים היו רגילים לטעות בכונותיו. ה. שדרכו היה שלא להתעקש על שום דבר.

פעם ר' ישראל העיר את אחד לפני חצות לילה ואמר לו: "אני חשבתי שגלך מקדם למקוה ואחר כך נישן", במרמז לו דרך לקום מקדם וללכת תכף למקוה. ואז ר' ישראל שאל אותו איפה יש עכשו מקוה פתוח, והחבר לא ידע, ור' ישראל הוכיח אותו: "מדוע אתה לא יודע, צריך לחקור!" והמשיך להאריך בדבורים עמקים ממעלת המקוה, ובבקר יום המחרת החליטו בישיבת אותו חבר להתחיל לפתח את המקוה כל יום מחצות לילה (במקום שש בבקר).

רפנו טבל אחר הסתלקותו במקוה בעצמו כמו האריז"ל - כך נשמע מר' ישראל.

מחיה מתים ורופא חולים, פוקח עורים וזוקף כפופים, משיח אלמים ומתיר אסורים. אנא ברחמיך הרבים, עוררני נא הקיצוני נא הקימני נא ברחמיך הרבים, "פנה אלי והגני כי יחיד ועני אני. צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני. ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאתי. ראה איבי כי רבו ושנאת חמס שנאוני. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך".

עורני והגני מעתה שאזכה להתעורר משנתי הגדולה, אשר גברה עלי על-ידי מעשי הרעים, וגם על-ידי תאות אכילה ושתייה. עורני להתעורר בהתעוררות גדול ולשוב אלך באמת לאמתו בזריות גדול. והצילני מעתה מכל מיני חטאים ועונות ופשעים, והיה עמדי תמיד, ושמרני והצילני מפגם תאות אכילה ושתייה, ואזכה שתהיה אכילתי תמיד בקדשה ובטהרה גדולה בלי שום תאות הגוף כלל.

ותהיה אכילתי ושתיתי תמיד מאכל שנתברר למאכל אדם, ותגן בעדי ותשמרני ותצילני שלא יבא לתוך פי שום מאכל ומשקה שלא נתברר עדין למאכל אדם, אשר יכולין לאבד חס ושלום את הפנים הקדשה על-ידי מאכלים הללו, ולפל לתוך שנה חס ושלום. רק אזכה לאכל בקדשה גדולה מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת לחם הפנים, שאזכה על ידם ללב טוב ללב שמח ולפנים דקדשה, ותצילני ממאכלים המביאים רע אל הלב: (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ס')

יש שני בני-אדם שישנים את זמיהם, ויש שנפלו לבחינת שנה על-ידי תאוות ומעשים רעים, ויש שהם אנשים כשרים ויפים, רק שנפילתם על-ידי אכילה, כי לפעמים כשאוכל אדם מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם, על-ידי זה נופל מחו לבחינת שנה, כי כשאוכל בקדשה ובטהרה, אזי מאיר פניו, הינו שכלו, על-ידי אכילתו, אבל כשאין אכילתו בקדשה, אזי המאכל מביא רע אל הלב ועל-ידי זה אובד את פניו ונופל לבחינת שנה, ואפלו שנדמה להעולם שהוא עובד השם ועוסק בתורה ובתפלה, אף-על-פי-כן הוא בבחינת שנה, כי כל עבודתו נשאר למטה ואין להשם יתברך נחת ממנו, וצריך לעוררו משנתו, ואי אפשר לעוררו בייאם כשמתעורר תחלה קצת מעצמו. והתעוררות השנה, שלא יבלה זמיו חס ושלום בשנה, זוכין על-ידי ספורי-מעשיות של הצדיקי-אמת. אשרי הזוכה לבוא לצדיק כזה שיוכל לעוררו משנתו שלא יישן את זמיו, חס ושלום (שם ס).

... אנא ה', אשר אין שנה ותנומה לפניך, כמו שכתוב, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ואתה מעורר ישנים ומקיי נרדמים,

משיבת נפש

(סימן ע"ו)

לפעמים בחמלת השם נפתח להאדם אור גדול ונרמה שבנדאי יהיה איש כשר כראוי ואחר כך פתאום נחשך לו כאלו בא השמש ממש פתאום שלא בעונתה שזה בחינת מה שנאמר ביעקב: ויפגע במקום, פי באבריהם נאמר: וירא את המקום מרחוק, אבל יעקב אבינו זכה לפגע ממש במקום כמובא בזהר הקדוש, ואף על-פי-כן כתיב בפרה וילן שם פי בא השמש, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: שלא בעונתה הינו כפיל.

ואז הודיעו לו בחלום שכל זה בחינת והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, שזהו כל עבודת האדם שצריך לילך מדרגא לדרגא כמו שעולין בסלם והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, הינו שצריך שיהיה לצדיקים שנקראים מלאכי אלקים כמה וכמה עליות וירידות וקדם העליה צריך שיהיה ירידה והירידה היא תכלית העליה.

על כן אל ישתומם האדם ולא יפל בדעתו מכל מה שיעבר עליו כי אפלו כשהוא בבחינת עליה שרואה איזה ישועה והתנוצצות אל יטעה שכבר האור שלו רק ידע שעדין הוא רחוק מאד ועל-ידי זה לא יפל כשרואה אחר כך שנחשך אצלו האור שזה בחינת ירידה.

כי באמת אף על-פי-כן האור שכבר האיר לו לא נכבה ולא יסתלק ממנו חס ושלום, כי אור חסדו יתברך מאיר עליו תמיד רק שהפל הוא בבחינת ממרחק תביא לחמה, ובבחינת וירא את המקום מרחוק.

אבל סוף כל סוף יגמר השם יתברך מה שהתחיל וייתוב עם כלל ישראל ועם כל אחד בפרטיות רק צריכים להיות מצפים לישועה תמיד וכמו שנאמר: כי לישועתך קוינו כל היום ומצפים לישועה: ושלוח הקן, הלכה ה' אות יי, ועין לקוטי עצות חדש יראה ועבודה, אות צ'.

שבת שלום, שבת הישועות

